

Με μίαν λέξιν τὸν διαθέτει ὁ καθείς ὡς θέλει. Εὐθύς δὲ μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ ἄλλος τὸν πείθει περὶ τοῦ ἐναντίου καὶ ἰδοῦ τον πάλιν πειθῆ-
νιον καὶ τυφλὸν ὄργανον καὶ τοῦ δευτέρου !

Με ἔν «δὲν βαρυνέσαι !» ἀφήνει τὰ πάντα καὶ ἀποφασίζει μηδὲν νὰ
πράξῃ ἐξ ὧσων ἀκλονήτως εἶχεν ἀποφασίσει. Με ἔν «δὲν ἐντρέπεσαι !»
ἐνὸς ἄλλου ἰδοῦ τον πάλιν ἀκλόνητος καὶ ἀκράδαντος εἰς τὴν προτέραν
ἀπόφασίν του.

Φρόκαλον, ἀνεμοδερόμενον παίγιον, ἄθυρμα καὶ ὑπὸ πάσης πνοῆς
παρασυρόμενον φρύγανον ὁ ἀναποφάσιτος ἄνθρωπος, εἶνε θῦμα διηνεκῆς
τοῦ ἀσθενοῦς αὐτοῦ χαρακτῆρος, βλάβπτων σφόδρα ἐαυτὸν καὶ τὸ χεῖρι-
στον . . . πλειστάκις ἀκουσίως καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἴσως καὶ νὰ γεννηθῇ ποτε δὲν θάπεφάσισεν, ἐάν καὶ εἰς αὐτὸ πρὸ τοῦ
νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν κόσμον ἠρωτᾶτο !

ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

ΠΑΡΘΕΝΟΣ—ΟΝΕΙΡΟΝ

I

ΚΥΜΑ φωτός, περίπτυξις ζωῆς καὶ μελωδίας
παλμῶς καὶ μύρον, δάκρυα γελώτων καὶ ὀδύνης,
ἐν μέσῳ πόνου καὶ γαλήνης
προκύπτει τ' ὄμμα τῆς, ὑγρὰ εἰκὼν ἡδυπαθείας.

Ὅταν ἡ φύσις τὴν αὐγὴν φωτὸς καὶ δρόσου πλήρης,
πλέκει νωθρὰ τὸ φύλλωμα κι' εἰς μαγικούς ὄνειρους
καὶ εἰς φιλήματα καὶ λήρους
ἡ πλάσις ὅλη ὡς μολπὴ κυλίσται θυμῆρης.

Περᾶ, καὶ ὅμως ἀγνοεῖ ἡ μάγος ἀβροβᾶτις
ποῖαν ἐγείρει θύελλαν τοῦ κάλλους τῆς ὁ δαίμων,
λιπόθυμος καὶ τρέμων
φεύγει ὁ νοῦς μου μαγευθεὶς εἰς ἔν μειδιάμά τῆς.

Ἴδὲ κοιμᾶται, . . . εἰς φαιδρὸς πλανᾶται παραδείσους,
καὶ τοὺς εὐόσμους στεναγμούς τῆς αὔρας περιπτύσσει
ἡ κόμη τῆς καὶ φοῖσσει
ἐνῶ εἰς δύο λύεται βοστρύχους μελιχρῶσους.

Ἀπηυδημένους ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς νωθροῦς,
καὶ ἐκοιμήθη, . . . ἐλαφρὰ ἡ αὔρα ψιθυρίζει,
ὁ χρόνος ῥέει σιγηλὸς καὶ μόλις βηματίζει !
μή . . . τῶν στιγμῶν του ἀσεβῆς τὴν ἐξυπνίσῃ θροῦς ! ! . . .
κοιμᾶται . . . . .

Ἴδὲ κοιμᾶται, εἰς ἀγνοὺς ὄνειρους ἡ ψυχὴ τῆς
τὸ γαλανόν τῆς ἄπειρον γελόης ἀνελίσσει
καὶ μειδιᾶ καὶ πλήσσει
ὄλη νεότης ἔκστασις καὶ μέθη ἡ μορφὴ τῆς.

II

Δὲν ἀγαπῶ τὴν καλλονὴν ἀλλὰ τὴν γοητείαν
δὲν κλίνω πρὸ ἀγάλματος — ψυχρὰ τὰ θελητήρα του! —
τί ἂν εἰς θάμβους λούεται ὁ Παρθενῶν ἀγνεῖαν; . .
οὔτε ἐν δάκρυ τὰ λευκὰ στολίζει μαρμαρὰ του . . .

Τῆς κόρης τ' ὄμμα ἀγαπῶ ὅταν ἡρέμα κλαῖον
εἰσδύει, καὶ παράπονον μεστὸν περιπαθείας,
ὅταν εἰς βέμβης ἔκστασιν λιπόψυχον, ἐκπνέον,
εἰς λογισμοὺς ἡδονικῶν θολοῦται νοσταλγίας.

Μίαν ἡμέραν εὐθυμος μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα
ὡς τις ἠὲ περίλυπος τῶν οὐρανῶν ἐλάλει,
καὶ ἡ ὑγρὰ τοῦ χείλους τῆς ἀνέπαφος πορφύρα
εἰς ἄρρητον μειδιάμα ἐρώτων διεστάλλει.

Καὶ ἔκτοτε ἐζήτησα τὸν οὐρανόν, καρδίαν,
καὶ στῆθος μου, τὸ ἄπειρον, αὐτὴν νὰ ἀγαπήσω.

ΤΙΜΟΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΦΙΛΗΜΩΝ ΚΑΙ ΒΑΥΚΙΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ Κυριακὴ τῆς Ἀπόκριας. Ἡ χώρα σὰ μιὰ
γυναῖκα ποῦ δὲ θὰ ἦταν εὐμορφη, μὰ θὰ ἦταν γαργαλι-
στική, καὶ ποῦ θὰ βγανεν ἀπὸ στόμα διάπλατο μὲ τὰ
μισοτριμένα δόντια κρασοπότιστο βραχνὸ τραγοῦδι. Ἡ
νύχτ' ἀμίλητη καὶ ἀργὴ τὴν ἔμπλεξε στὰ μαῦρα δίχτυα
τῆς τῆ χώρα. Φανάρι κρεμαστὸ κάπου χαμοφωτίζει τὸ δρομάκη τῆς
γειτονιάς. Ζερβὰ δεξιὰ τὰ σπίτια, δίπατα, μονόπατα, μὲ τὰ πράσινα
παραθυρόφυλλα καὶ τὰ καγκλωτὰ μπαλκόνια τὰ καλόχτιστα· καὶ κολ-
λητὰ μ' αὐτὰ, τὰ παλιόσπιτα· σκεβρωμένα χαγιάτια ποῦ τριζοβολοῦν
στὸ κάθε πάτημα, μπακανιασμένοι τοῖχοι, ἔτοιμοι νὰ σωριαστοῦν· σκά-
λες ποῦ ἀεροστεκούν· κι ἀκόμα μαζὶ μ' ἐκεῖνα, τὰ καλυθόσπιτα, ἀχυ-
ροσκεπασμένα, μιὰ τρύπα μόνον γιὰ πορτοπαράθυρο. Κι ἀπ' ὄλα κι ἀπὸ
τὰ κτίρια, κι ἀπὸ τὸ σωκκάκι, κι ἀπὸ τὸ δρομάκη κι ἀπὸ τὴ γειτονιά,
κι ἀπὸ τὴν ὅλην χώρα ἀπλώνοταν, σὰν τρελλὸ βροντολόγημα, χωρὶς
ἀρχὴ καὶ τέλος καὶ ρυθμὸ, χυδαῖο ξεφάντωμα, τὸ καρναβάλι. Στὴν
ἡσυχία τῆς νύχτας γροικουῦσες τραγοῦδι τῶν βουνῶν δροσόπλαστο νὰ
βγαίνῃ ἀσχημισμένον ἀπὸ κκκόφωνα χεῖλη· κάπου σὰν ἕνας ἴσκιος χα-